

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

16. juuli 2020*

Apellatsioonkaebus – Euroopa Liidu kaubamärk – Määrus (EÜ) nr 207/2009 – Euroopa Liidu sõnamärgi tigha registreerimise taotlus – Varasema Euroopa Liidu kaubamärgi TAIGA omaniku vastulause – Registreerimistaotluse osaline tagasilükkamine – Artikli 8 lõike 1 punkt b – Segiajamise tõenäosuse hindamine – Vastandatud tähiste kontseptuaalse sarnasuse hindamine – Artikli 42 lõige 2 – Varasema kaubamärgi tegeliku kasutamise tõendamine – Tõend kasutamise kohta „vaid osa kaupade või teenuste puhul“ – Kauba iseseisva alamkategorია kindlakstegemine

Kohtuasjas C-714/18 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 14. novembril 2018 esitatud apellatsioonkaebus,

ACTC GmbH, asukoht Erkrath (Saksamaa), esindajad: *Rechtsanwälte* V. Hoene, S. Gantenbrink ja D. Eickemeier,

apellant,

teised menetlusosalised:

Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO), esindaja: D. Gája,

kostja esimeses kohtuastmes,

Taiga AB, asukoht Varberg (Rootsi), esindajad: *Rechtsanwälte* C. Eckhartt, A. von Mühlendahl, K. Thanbichler-Brandl ja C. Fluhme,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja president A. Arabadjiev, kohtunikud T. von Danwitz ja A. Kumin (ettekandja),

kohtujurist: E. Sharpston,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 19. detsembri 2019. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

- 1 ACTC GmbH palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 13. septembri 2018. aasta otsuse ACTC vs. EUIPO – Taiga (tigha) (T-94/17, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2018:539), millega jäeti rahuldamata tema tühistamishagi Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ameti (EUIPO) neljanda apellatsioonikoja 9. detsembri 2016. aasta otsuse (asi R 693/2015-4) peale, mis käsitleb Taiga AB ja ACTC vahelist vastulausemenetlust (edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Õiguslik raamistik

- 2 Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrust (EÜ) nr 207/2009 [Euroopa Liidu] kaubamärgi kohta (ELT 2009, L 78, lk 1) muudeti Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2015. aasta määrusega (EL) 2015/2424 (ELT 2015, L 341, lk 21), mis jõustus 23. märtsil 2016. Määrus nr 207/2009, määrusega 2015/2424 muudetud redaktsioonis, tunnistati kehtetuks ja asendati alates 1. oktoobrist 2017 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. juuni 2017. aasta määrusega (EL) 2017/1001 Euroopa Liidu kaubamärgi kohta (ELT 2017, L 154, lk 1). Arvestades aga seda, et kõnealuse registreerimistaotluse esitamise kuupäev on 28. detsember 2012, mis on kohaldatava materiaaõiguse kindlakstegemisel määrava tähtsusega, reguleerivad juhtumi asjaolusid määruse nr 207/2009 materiaaõigusnormid (vt selle kohta 4. juuli 2019. aasta kohtuotsus FTI Touristik vs. EUIPO, C-99/18 P, EU:C:2019:565, punkt 2).

- 3 Määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 1 punktis b oli sätestatud:

„1. Varasema kaubamärgi omaniku vastuseisu korral ei registreerita taotletavat kaubamärki, kui:

[...]

b) kui identsuse või sarnasuse tõttu varasema kaubamärgiga ning identsuse või sarnasuse tõttu varasema kaubamärgiga kaitstud kaupade või teenustega on tõenäoline, et territooriumil, kus varasem kaubamärk on kaitstud, võib avalikkus need omavahel segi ajada; segiajamise tõenäosus hõlmab ka tõenäosust, et kaubamärki seostatakse varasema kaubamärgiga.“

- 4 Määruse artikli 15 lõike 1 esimeses lõigus oli sätestatud:

„Kui omanik ei ole [ELi] kaubamärki viie aasta jooksul pärast registreerimist [Euroopa Liidus] tegelikult kasutusele võtnud kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, või kui selle kasutamine on katkematu viieaastase ajavahemiku jooksul peatatud, siis rakendatakse [ELi] kaubamärgi suhtes käesoleva määrusega ette nähtud sanktsioone, välja arvatud juhul, kui kasutamata jätmine on põhjendatud.“

- 5 Nimetatud määruse artikli 42 lõikes 2 oli sätestatud:

„Taotleja nõudmisel peab vastulause esitanud varasema [ELi] kaubamärgi omanik tõendama, et varasemat [ELi] kaubamärki on [liidus] tegelikult kasutatud kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, viie aasta jooksul enne [ELi] kaubamärgi taotluse avaldamist ning et see on vastulause aluseks või et mittekasutamine on õigustatud, tingimusel et varasem [ELi] kaubamärk on selleks kuupäevaks olnud registreeritud vähemalt viis aastat. Selliste tõendite puudumise korral lükatakse vastulause tagasi. Kui varasemat [ELi] kaubamärki on kasutatud vaid osa kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, loetakse see vastulause menetlemisel ainult nende kaupade või teenuste jaoks registreerituks.“

6 Sama määruse artikli 43 lõikes 1 oli ette nähtud:

„Taotluse esitaja võib [ELi] kaubamärgi taotluse igal ajal tagasi võtta või piirata selles loetletud kaupade või teenuste nimekirja. Kui taotlus on juba avaldatud, avaldatakse ka tagasivõtmine või piiramine.“

Vaidluse taust ja vaidlusalune otsus

7 Vaidluse tausta on kirjeldatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–10. Käesoleva menetluse vajadustest lähtudes võib need kokku võtta järgmiselt.

8 Apellant esitas 28. detsembril 2012 määruse nr 207/2009 alusel EUIPO-le ELi kaubamärgi registreerimise taotluse. Kaubamärk, mille registreerimist taotleti, on sõnamärk „tigha“ (edaspidi „vaidlusalune kaubamärk“).

9 Kaubad, mille jaoks kaubamärgi registreerimist taotleti, kuuluvad 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassi 25 ning vastavad järgmisele kirjeldusele:

„rõivad, jalatsid, peakatted; ülikonnad, kostüümid; kunstnahast rõivad; autojuhirõivad; rõivad; kleidid; gabardiinmantlid; vööd, rihmad [rõivad]; poolsaapad; kindad [rõivad]; särgipassed; särgid; maniskid; puukingad; püksid; kübarad, vormimütsid; jakid, tuulepluusid; villased džemprid; joped; pigimütsid; kapuutsid [rõivad]; valmisrõivad; peakatted [rõivad]; naistesärgid; lühikeste varrukatega särgid; nahkrõivad; retuusid; aluspesu; kasukad, mantlid; pikad naiste- või lastemantlid; mütsid [rõivad]; mütsinokad; ülerõivad; kõrvaklapid [rõivad]; kombinesoonid, türbid [rõivad]; parkad; pontšod; sviitrid; veekindlad rõivad; seelikud; sandaalid; ehisvööd, õlavööd, särbid; kingad; jalatsitallad; jalatsipealsed; jalatsininad; jalatsid; töö rõivad, kitlid; suusakindad; aluspüksid; sokid; saapad; saapasääred; peapaelad [rõivad]; sukad; higiimavad sukad; sukkpüksid; sviitrid; T-särgid; pihikseelikud; kudumid [rõivad]; särgikud; palitud, ülekuued; vormirõivad; higiimav aluspesu; püksid; veesuusatajate türbid; vestid; trikootaž; silindrid [peakatted]“.

10 ELi kaubamärgi taotlus avaldati 16. jaanuari 2013. aasta väljaandes *Bulletin des marques communautaires* nr 2013/011.

11 Menetlusse astuja esimeses kohtuastmes Taiga esitas 12. aprillil 2015 vastulause taotletava kaubamärgi registreerimisele, eelkõige seoses käesoleva kohtuotsuse punktis 9 nimetatud kaupadega.

12 Vastulause põhines varasemal ELi sõnamärgil „TAIGA“, mis tähistab muu hulgas Nizza kokkuleppe klassi 25 kuuluvaid kaupu, mis vastavad järgmisele kirjeldusele:

„rõivad; ülerõivad; aluspesu; jalatsid; peakatted (mütsid) ja mütsid; tööjalatsid ja -saapad; töökitlid; kindad; vööd ja sokid“.

13 Vastulause esitamise alusena tugineti määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 1 punktile b.

14 EUIPO vastulausete osakond lükkas 9. veebruari 2015. aasta otsusega Taiga esitatud vastulause tagasi.

15 Taiga esitas 28. septembril 2015 EUIPO-le vastulausete osakonna otsuse peale kaebuse.

16 EUIPO neljas apellatsioonikoda (edaspidi „apellatsioonikoda“) tühistas vaidlusaluse otsusega vastulausete osakonna otsuse osaliselt, nimelt seoses kõigi asjaomaste kaupadega, mis kuuluvad Nizza klassifikatsiooni klassi 25, ning lükkas registreerimistaotluse neid kaupu puudutavas osas seetõttu tagasi. Apellatsioonikoda leidis, et varasema kaubamärgi kasutamine on tõendatud seoses teatavate klassi 25 kuuluvate kaupadega, mis on taotletava kaubamärgiga hõlmatud kaupadega identsed või

sarnased, samuti et vastandatud tähised on visuaalselt väga sarnased, foneetiliselt vähemalt inglise keelt kõnelevate tarbijate jaoks identsed, ning et enamik asjaomasest avalikkusest ei seosta neid tähiseid mingi tähendussisuga. Neil asjaoludel järeldas apellatsioonikoda, et klassi 25 kuuluvate kaupade puhul on tõenäoline, et asjaomane avalikkus võib need määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 1 punkti b tähenduses omavahel segi ajada.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 17 Hagiavaldusega, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 13. veebruaril 2017, esitas apellant vaidlusaluse otsuse tühistamiseks hagi.
- 18 Apellant põhjendas hagi kahe väitega, millest esimese kohaselt on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 42 lõiget 2 ja teise kohaselt selle määruse artikli 8 lõike 1 punkti b.
- 19 Vaidlustatud kohtuotsusega jättis Üldkohus selle hagi tervikuna rahuldamata.

Poolte nõuded

- 20 Apellant palub Euroopa Kohtul:
 - tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja vaidlusalune otsus;
 - teise võimalusena tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja saata asi Üldkohtule tagasi, ning
 - mõista kohtukulud välja EUIPO-lt.
- 21 EUIPO palub Euroopa Kohtul:
 - jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja
 - mõista kohtukulud välja apellandilt.
- 22 Taiga palub Euroopa Kohtul:
 - jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja
 - mõista kohtukulud, sealhulgas tema kohtukulud välja apellandilt.

Apellatsioonkaebus

- 23 Apellant põhjendab apellatsioonkaebust kahe väitega, millest esimese kohaselt on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 42 lõiget 2 ja teise kohaselt selle määruse artikli 8 lõike 1 punkti b.

Esimene väide

Poolte argumendid

- 24 Apellatsioonkaebuse esimeses väites heidab apellant Üldkohtule sisuliselt ette seda, et viimane leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 34, et kõigil rõivastel, millele Taiga osutas varasema kaubamärgi kasutamise kohta esitatud tõendites, on sama otstarve. Seetõttu leidis Üldkohus vääralt, et need kaubad ei kujuta endast Nizza kokkuleppe klassi 25 kuuluvate kaupade iseseisvat alamkategoriat.
- 25 Selle väite esimeses osas märgib apellant, et Üldkohus ei oleks tohtinud oma hinnangus lähtuda tõendites nimetatud kaupadest, vaid kaupadest, mille jaoks oli varasem kaubamärk registreeritud. Seega oleks Üldkohus pidanud vastama nimelt küsimusele, kas varasem kaubamärk on registreeritud kaubakategooria jaoks, mis on piisavalt lai, et selles saab eristada mitut iseseisvat alamkategoriat, mistõttu kasutamine puudutab üksnes selle „laia kategooria“ konkreetseid kaupu.
- 26 Selle väite teises osas heidab apellant Üldkohtule ette, et viimane ei võtnud arvesse asjaolu, et rõivatooted, mida on nimetatud ühelt poolt kõnealustes tõendites ja teiselt poolt kaubamärgitaotluses, olid esiteks ette nähtud mitmeotstarbelistena, nimelt inimkeha katmiseks, varjamiseks, kaunistamiseks või kaitsmiseks, ning teiseks, et need on suunatud erisugusele avalikkusele ja neid müüakse eri kauplustes, mistõttu esimesed eristuvad teistest.
- 27 EUIPO leiab, et apellatsioonkaebuse esimene väide tuleb vastuvõetamatus tõttu tagasi lükata apellandi seda väidet puudutavas osas, mille kohaselt Üldkohus hindas valesti tõendeid, mille Taiga oli esitanud apellatsioonikojale varasema kaubamärgi tegeliku kasutamise kohta. Seega leiab EUIPO, et apellant vaidlustab Üldkohtu poolt faktilistele asjaoludele antud hinnangu, leidmata, et neid asjaolusid on moonutatud, ja viitamata asjaolule, et on rikutud õigusnormi, mis võiks Üldkohtu põhjenduse ümber lükata. Igal juhul tuleb see väide põhjendamatus tõttu tagasi lükata.
- 28 Taiga väidab, et see väide tuleb põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

- 29 Kõigepealt tuleb tagasi lükata EUIPO argument, et apellatsioonkaebuse esimene väide on vastuvõetamatu. Nimelt ei vaidlusta apellant Üldkohtu poolt faktilistele asjaoludele antud hinnangut, vaid seab kahtluse alla meetodi ja kriteeriumid, mida kohus kohaldas, et määratleda mõiste „kasutamine vaid osa kaupade või teenuste puhul“ määruse nr 207/2009 artikli 42 lõike 2 tähenduses. Kuna see väide puudutab seega kriteeriume, mille alusel Üldkohus peab hindama, kas varasemat kaubamärki on tegelikult kasutatud kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, või vaid osa kaupade või teenuste puhul selle sätte tähenduses, siis tõstatab see väide õigusküsimuse, mida Euroopa Kohus võib apellatsioonimenetluses kontrollida (vt selle kohta 12. detsembri 2019. aasta kohtuotsus *Der Grüne Punkt vs. EUIPO*, C-143/19 P, EU:C:2019:1076, punkt 51 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 30 Oma argumentides heidab apellant Üldkohtule ette kõigepealt seda, et viimase seisukoha põhjal tuleb kindlaks teha, kas ainult need kaubaartiklid, mida hõlmasid menetlusse astuja poolt kasutamise kohta esitatud tõendid, kujutavad endast Nizza klassifikatsiooni klassi 25 kuuluvate kaupade iseseisvat alamkategoriat, seejärel seda, et Üldkohus ei kohaldanud sellise iseseiseva alamkategooria kindlakstegemiseks asjaomaste kaupade eesmärgi ja otstarbe kriteeriumi õigesti, ning lõpuks, et ta ei võtnud arvesse asjaolu, et kõnealused kaubad on suunatud erisugusele avalikkusele ja neid müüdi eri kauplustes.

31 Siinkohal tuleb kõigepealt meenutada, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 29–32 järgmist:

„29 Määruse nr 207/2009 artikli 42 sätted, mis võimaldavad lugeda varasema kaubamärgi registreerituks vaid osa kaupade ja teenuste jaoks, mille puhul on kaubamärgi tegelik kasutamine tõendatud, piiravad esiteks varasema kaubamärgi omaniku registreerimisest tulenevaid õigusi nii, et neid ei saa tõlgendada viisil, mis toob kaasa varasema kaubamärgi kaitse ulatuse põhjendamatu piiramise eelkõige juhul, kui kaubad või teenused, mille jaoks see kaubamärk on registreeritud, kujutavad endast piisavalt täpselt piiritletud kategooriat, ning teiseks peab püüdma leida tasakaalu nende sätete ja nimetatud omaniku õiguspärase huvide vahel, et tal oleks tulevikus võimalik – jäädes nende kaupade ja teenuste kirjelduse piiridesse, mille jaoks kaubamärk on registreeritud, – oma kaupade või teenuste valikut laiendada, kasutades nimetatud kaubamärgi registreerimisest tulenevat kaitset (vt selle kohta 14. juuli 2005. aasta kohtuotsus *Reckitt Benckiser (España) vs. Siseturu Ühtlustamise Amet – Aladin (ALADIN)*, T-126/03, EU:T:2005:288, punktid 51 ja 53).

30 Kui kaubamärk on registreeritud kaupade või teenuste kategooria jaoks, mis on nii lai, et selle kategooria sees võib eristada mitut iseseisvaks loetavat alamkategooriat, toob vastulausemenetluses kaubamärgi tegeliku kasutamise tõendamine seoses üksnes osaga kaupadest või teenustest kaasa kaitse vaid selle alamkategooria või nende alamkategooriate jaoks, mis hõlmavad kaupu või teenuseid, mille jaoks on kaubamärki tegelikult kasutatud. Kui aga kaubamärk on registreeritud nii täpselt ja üksikasjalikult kindlaks määratud kaupade või teenuste jaoks, et kategooria sees pole olulisi jaotusi võimalik teha, hõlmab vastulausemenetluses kaubamärgi nimetatud kaupade ja teenuste suhtes tegeliku kasutamise tõendamine tingimata kogu seda kategooriat (14. juuli 2005. aasta kohtuotsus *Reckitt Benckiser (España) vs. Siseturu Ühtlustamise Amet – Aladin (ALADIN)*, T-126/03, EU:T:2005:288, punkt 45, ja 13. veebruari 2007. aasta kohtuotsus *Mundipharma vs. Siseturu Ühtlustamise Amet – Altana Pharma (RESPICUR)*, T-256/04, EU:T:2007:46, punkt 23).

31 Tuleb siiski märkida, et kuigi osalise kasutamise mõiste ülesanne on tagada, et kaubamärgid, mida vastava kaupade kategooria kohta kasutatud pole, ei muutuks kättesaamatuks, ei tohi varasema kaubamärgi omanik selle tagajärjel siiski jääda ilma igasugusest kaitsest kaupade osas, mis ei ole küll rangelt identsed nendega, mille tegelikku kasutamist ta tõendas, kuid mis ei erine oluliselt kaupadest, mis kuuluvad samasse rühma, mida ei saa mõistlikult jagada. Selles küsimuses tuleb täheldada, et praktikas on kaubamärgiomanikul võimatu tõendada, et kaubamärki on kasutatud kõikide mõeldavate registreeringuga hõlmatud kauba teisendite jaoks. Järelikult ei saa mõistet „vaid osa kaupu või teenuseid“ mõista nii, et see tähendab kõiki analoogiliste kaupade või teenuste kaubanduslikke teisendeid, vaid ainult neid kaupu või teenuseid, mis on piisavalt eristuvad, moodustamaks ühtseid kategooriaid või alamkategooriaid (14. juuli 2005. aasta kohtuotsus *Reckitt Benckiser (España) vs. Siseturu Ühtlustamise Amet – Aladin (ALADIN)*, T-126/03, EU:T:2005:288, punkt 46, ja 6. märtsi 2014. aasta kohtuotsus *Anapura vs. Siseturu Ühtlustamise Amet – Annapurna (ANNAPURNA)* (T-71/13, ei avaldata, EU:T:2014:105, punkt 63).

32 Mis puutub küsimusse, kas kaubad kuuluvad ühtsesse alamkategooriasse, mida võib käsitada iseseisvana, siis kohtupraktikast tuleneb, et kuna tarbija otsib eelkõige kaupa või teenust, mis vastab tema spetsiifilistele vajadustele, siis mängib asjaomase kauba või teenuse eesmärk või otstarve tema valiku tegemisel olulist rolli. Kuivõrd tarbija lähtub eesmärgi või otstarbe kriteeriumist enne mis tahes ostu sooritamist, siis on see peamine kriteerium kaupade või teenuste alamkategooria määratlemisel. Seevastu asjaomaste kaupade laad ja nende omadused ei ole iseenesest kaupade või teenuste alamkategooriate kindlakstegemisel asjakohased (vt 18. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus *August Storck vs. EUIPO – Chiquita Brands (Fruitfuls)* (T-367/14, ei avaldata, EU:T:2016:615, punkt 32 ja seal viidatud kohtupraktika).“

- 32 Neid õigusnorme ja kohtupraktikast tulenevaid põhimõtteid arvestades analüüsis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 33–36, kas Taiga esitatud tõenditega hõlmatud kaup kujutab endast varasema kaubamärgiga hõlmatud, Nizza klassifikatsiooni klassi 25 kuuluvate kaupade suhtes iseseisvat kaupade alamkategoriat, mis koondab üksnes ilmastikukindlaid kaitserõivaid. Kõigepealt leidis Üldkohus, et nendel kaupadel on „sama otstarve, kuna nende eesmärk on katta inimkeha, seda varjata, kaunistada ja kaitsta ilmastikutingimuste eest“ ning neid ei saa „igal juhul pidada „olemuselt erisugusteks“ vaidlustatud kohtuotsuse punktis 31 viidatud kohtupraktika tähenduses. Teiseks märkis Üldkohus, et põhimõtteliselt ei oma tähtsust kõnealuste kaupade eriomadused, eelkõige need, mis seisnevad halbade ilmastikuolude eest kaitsmises, kuna vaidlustatud kohtuotsuse punktis 32 viidatud kohtupraktika kohaselt „ei ole kauba omadused kaupade või teenuste alamkategoriate kindlakstegemisel iseenesest asjakohased“. Seetõttu lükkas Üldkohus esimese väite tagasi.
- 33 Määruse nr 207/2009 artikli 42 lõike 2 esimese lause kohaselt võib ELi kaubamärgi taotleja nõuda varasema kaubamärgi omanikult tõendeid selle kohta, et varasemat kaubamärki on liidus viie aasta jooksul enne vastulause esemeks oleva kaubamärgi taotluse avaldamist „tegelikult kasutatud“.
- 34 Kõigepealt olgu märgitud, et mõiste „tegelik kasutamine“ on liidu õiguse autonoomne mõiste (vt selle kohta 11. märtsi 2003. aasta kohtuotsus *Ansul*, C-40/01, EU:C:2003:145, punktid 25–31).
- 35 Selleks et oleks võimalik leida, et kaubamärki on määruse nr 207/2009 artikli 42 lõike 2 esimese lause tähenduses „tegelikult kasutatud“, on nõutav, et kaubamärki kasutataks kooskõlas selle peamise ülesandega, milleks on tagada tarbijale või lõppkasutajale, et kaubamärgiga tähistatud kaup või teenus on teatud päritolu, mistõttu tarbija või lõppkasutaja saab kõnealust kaupa või teenust muud päritolu kaupadest või teenustest võimaliku segiajamiseta eristada (vt selle kohta 17. oktoobri 2019. aasta kohtuotsus *Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark vs. Schmid*, C-514/18 P, ei avaldata, EU:C:2019:878, punktid 36 ja 37 ning seal viidatud kohtupraktika). Nimelt ei ole kaubamärk, mida ei kasutata, mitte üksnes konkurentsikaitset, kuna piirab nende tähiste valikut, mida teised saavad kaubamärgina registreerida, ja võtab konkurentidelt võimaluse kasutada seda või sarnast kaubamärki, kui nad pakuvad siseturul kaupu või teenuseid, mis on identsed või sarnased kaupade või teenustega, mida asjaomane kaubamärk kaitseb, vaid see takistab ka kaupade vaba liikumist ja teenuste vaba osutamist (19. detsembri 2012. aasta kohtuotsus *Leno Merken*, C-149/11, EU:C:2012:816, punkt 32).
- 36 Selleks et kaubamärk saaks täita nimetatud peamist ülesannet, annab määrus nr 207/2009 kaubamärgiomanikule rea õigusi, piirdudes seejuures rangelt selle ülesande täitmiseks vajalikuga, nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 40.
- 37 Nii ilmneb määruse nr 207/2009 artiklist 15, et varasema kaubamärgi kaitse on põhjendatud ainult siis, kui see kaubamärk on „liidus tegelikult kasutusele võetud kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud“.
- 38 Kõnealuse määruse artikli 42 lõige 2 näeb ette selle õigusnormi kohaldamise vastulausemenetluse konkreetsetes raamistikus. Nimetatud määruse artikli 42 lõike 2 viimases lauses on sätestatud, et kui varasemat kaubamärki on kasutatud vaid osa kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, loetakse see vastulause menetlemisel ainult nende kaupade või teenuste jaoks registreerituks.
- 39 Selles kontekstis tuleb märkida, nagu tõdes ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 47, et varasema kaubamärgi registreeringuga hõlmatud kaupade või teenuste kategooriate ulatus on tegur, mis on määrava tähtsusega tasakaalu saavutamisel ühelt poolt varasema kaubamärgi omanikule antud ainuõiguste säilitamise ja kaitsmise ning teiselt poolt nende piiramise vahel, et vältida seda, et vaid osa kaupade ja teenuste puhul kasutatud kaubamärki kaitstakse ulatuslikult üksnes seetõttu, et see on registreeritud laia kauba- või teenusevaliku jaoks, mida Üldkohus võttis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 29–31 nõuetekohaselt arvesse.

- 40 Mis puudutab määruse nr 207/2009 artikli 42 lõikes 2 kasutatud mõistet „vaid osa kaupadest või teenustest“, siis tuleb meenutada, et Euroopa Kohus on nimetatud määruse artikli 43 lõike 1 kohaldamisel otsustanud, et kui ELi kaubamärgina registreerimise taotlus puudutab teatavat kaupade alamkategoriat, peab see alamkategoria olema kindlaks tehtud kriteeriumi abil, mis võimaldab seda alamkategoriat piisavalt täpselt piiritleda (vt selle kohta 11. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Siseturu Ühtlustamise Amet vs. Kessel medintim, C-31/14 P, ei avaldata, EU:C:2014:2436, punkt 37).
- 41 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 58 märkis, võib Euroopa Kohtu analüüsi selles kohtuotsuses üle kanda määruse nr 207/2009 artikli 42 lõike 2 kohaldamise raamistikku, kuna kaupade või teenuste alamkategoria kindlakstegemine – ükskõik kas registreerimistaotluses nimetatud kaupade ja teenuste piiramise või vastulause raames – peab põhinema identsetel kriteeriumidel, et segiajamise tõenäosuse hindamisel saaks võrrelda asjaomaseid kaupu ja teenuseid, mis on kindlaks tehtud samade kriteeriumide alusel.
- 42 Sellest tuleneb esiteks, nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 50, et tarbija, kes soovib osta kaupa või teenust eriti täpselt ja üksikasjalikult kindlaks määratud kategooriast, mille sees ei ole siiski võimalik tähenduslikke jaotusi teha, seostab varasema kaubamärgiga kõiki sellesse kategooriasse kuuluvaid kaupu või teenuseid, mistõttu kaubamärk täidab oma peamist ülesannet tagada nende kaupade või teenuste päritolu. Neil asjaoludel piisab, kui varasema kaubamärgi omanikult nõutakse, et ta tõendaks selle kaubamärgi tegelikku kasutamist sellesse homogeensesse kategooriasse kuuluvate osade kaupade või teenuste puhul.
- 43 Teiseks, nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 52 seoses kaupade või teenustega, mis kuuluvad laia kategooriasse, mida võib jagada mitmeks iseseisvaks alamkategoriaiks, tuleb varasema kaubamärgi omanikult nõuda, et ta tõendaks vastava kaubamärgi tegelikku kasutamist iga sõltumatu alamkategoria jaoks. Nimelt kui varasema kaubamärgi omanik on oma kaubamärgi registreerinud laia kauba- või teenustealiku jaoks, mida ta võib turustama hakata, kuid ei ole seda teinud viie aasta jooksul enne selle kaubamärgi taotluse avaldamist, mille peale ta esitas vastulause, ei kaalu tema huvi varasema kaubamärgi kaitsele seoses nende kaupade või teenustega üles konkurentide huvi registreerida oma kaubamärk nende kaupade või teenuste jaoks.
- 44 Mis puutub asjakohasesse kriteeriumi või kriteeriumidesse, mida tuleb iseseisvana vaadeldava kaupade või teenuste ühtse alamkategoria kindlakstegemisel aluseks võtta, siis on Euroopa Kohus sisuliselt otsustanud, et asjaomaste kaupade või teenuste eesmärgi ja otstarbe kriteerium on kaupade iseseisva alamkategoria kindlakstegemisel oluline kriteerium (vt selle kohta 11. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Siseturu Ühtlustamise Amet vs. Kessel medintim, C-31/14 P, ei avaldata, EU:C:2014:2436, punkt 39).
- 45 Neid põhimõtteid arvestades tuleb kõigepealt analüüsida apellatsioonkaebuse esimese väite esimest osa, mille kohaselt oleks Üldkohus pidanud oma analüüsis, milles ta tegi kindlaks, kas on olemas ühtne alamkategoria, mida võib vaadelda iseseisvana, tuginema kaupadele, mille jaoks on varasem kaubamärk registreeritud.
- 46 Siinkohal olgu märgitud, et nii määruse nr 207/2009 artikli 42 lõike 2 viimase lause sõnastusest kui ka käesoleva kohtuotsuse punktides 39-42 tuleneb, et tuleb hinnata konkreetselt, peamiselt seoses kaupadega, mille osas on varasema kaubamärgi omanik tõendanud varasema kaubamärgi kasutamist, kas need kaubad kujutavad endast asjaomasesse kaubaklassi kuuluvate kaupade iseseisvat alamkategoriat selliselt, et need kaubad, mille jaoks varasema kaubamärgi tegelik kasutamine on tõendatud, on seotud kaupade kategooriaga, mida hõlmab selle kaubamärgi registreerimise taotlus.
- 47 Üldkohus analüüsis aga vaidlustatud kohtuotsuse punktis 33, kas kaubaartiklid, mida puudutavad kasutamise kohta esitatud Taiga tõendid, moodustasid iseseisva alamkategoria Nizza klassifikatsiooni klassi 25 kuuluvate kaupade suhtes, see tähendab üldisema kategooria suhtes, mille jaoks varasem

kaubamärk on registreeritud. Lisaks tuvastas Üldkohus õigesti, kuidas need kaubaartiklid selle üldisema kategooriaga suhestuvad, ning järeldas seejärel vaidlustatud kohtuotsuse punktis 34, et asjaomaseid kaubaartikleid ei saa pidada sisuliselt erisugusteks.

- 48 Seetõttu tuleb apellatsioonkaebuse esimese väite esimene osa põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.
- 49 Mis puutub seejärel apellatsioonkaebuse esimese väite teise osasse, siis heidab apellant esimeses etteheites Üldkohtule ette, et ta ei kohaldanud kaupade iseseiseva alamkategooria kindlakstegemisel õigesti asjaomaste kaupade eesmärgi ja otstarbe kriteeriumi. Ka see etteheide tuleb põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.
- 50 Nimelt nähtub 11. detsembri 2014. aasta kohtuotsusest Siseturu Ühtlustamise Amet vs. Kessel medintim (C-31/14 P, ei avaldata, EU:C:2014:2436, punktid 37 ja 39–41), et asjaomaste kaupade eesmärgi ja otstarbe kriteeriumi eesmärk ei ole määrata kaupade iseseisvad alamkategooriad kindlaks abstraktselt või kunstlikult, vaid seda kriteeriumi tuleb kohaldada sidusalt ja konkreetselt, nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktides 70 ja 71.
- 51 Seega, kui ilmneb, nagu käesolevas asjas, et asjaomastel kaupadel on mitu eesmärki ja otstarvet – nii, nagu see sageli on –, siis ei saa vastupidi apellandi väidetele teha kindlaks iseseisva kaupade alamkategooria olemasolu, võttes eraldi arvesse iga eesmärki, mis neil kaupadel võib olla. Nimelt ei võimaldaks selline arutluskäik iseseisvaid alamkategooriaid sidusalt kindlaks teha, ning nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 71, piiraks see arutluskäik varasema kaubamärgi omaniku õigusi ülemäära eelkõige sellega, et ei võta piisavalt arvesse tema õigustatud huvi laiendada oma kaupade ja teenuste valikut, mille jaoks tema kaubamärk on registreeritud.
- 52 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 72 märkis, oli Üldkohtul seega õigus, kui ta ei võtnud iseseisvalt arvesse asjaomaste kaupade iga otstarvet, milleks on inimkeha katmine, varjamine, kaunistamine või kaitsmine, kuna need erisugused otstarbed on nende kaupade turuleviimise eesmärgil kombineeritud.
- 53 Lõpetuseks tuleb põhjendamatusena tagasi lükata ka apellatsioonkaebuse esimese väite teise osa teine etteheide, milles apellant väidab, et Üldkohus ei võtnud arvesse asjaolu, et asjaomased kaubad on suunatud erisugusele avalikkusele ja neid müüakse eri poodides, kuna nimetatud kriteeriumid ei ole asjakohased kauba iseseisva alamkategooria kindlakstegemiseks, vaid asjaomase avalikkuse väljaselgitamiseks (vt selle kohta ja analoogia alusel 11. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Siseturu Ühtlustamise Amet vs. Kessel medintim, C-31/14 P, ei avaldata, EU:C:2014:2436, punktid 37 ja 41).
- 54 Seega tuleb apellatsioonkaebuse esimene väide põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Teine väide

- 55 Apellatsioonkaebuse teine väide koosneb kolmest osast.

Teise väite esimene osa

– Poolte argumendid

- 56 Apellatsioonkaebuse teise väite esimeses osas väidab apellant, et kuna Üldkohus kohaldas varasema kaubamärgi tegeliku kasutamise tingimusi vääralt, jõudis Üldkohus ekslikult järeldusele, et taotletava kaubamärgiga hõlmatud kaubad „rõivad“ ja „peakatted“ on varasema kaubamärgiga hõlmatud kaupadega identsed.

57 EUIPO ja Taiga leiavad, et apellatsioonkaebuse teise väite esimene osa tuleb põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

58 Kuna apellatsioonkaebuse teise väite esimest osa põhjendatakse üksnes sellega, et varasema kaubamärgi tegelikku kasutamist puudutavaid tingimusi on kohaldatud vääralt, ja kuna käesoleva kohtuotsuse punktides 47, 52 ja 53 nähtuvalt ei ole Üldkohus teinud selles osas viga, siis tuleb see väiteosa põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Teise väite teine osa

– *Poolte argumendid*

59 Apellatsioonkaebuse teise väite teises osas, mis jaguneb kolmeks etteheiteks, vaidlustab apellant Üldkohtu hinnangu vastandatud tähiste visuaalse, foneetilise ja kontseptuaalse sarnasuse kohta.

60 Mis puutub esimesse etteheitesse, siis leiab apellant, et kui Üldkohus oleks täheühendit „igh“ arvestades võtnud arvesse taotletava kaubamärgi ebataavalisi koostisosi, milleks on „asümmeetrilised kaashäälikud“ ja selle kaubamärgi ebaharilik kirjapilt, siis ei oleks ta jõudnud järeldusele, et vastandatud tähised on visuaalselt sarnased.

61 Mis puutub teise etteheitesse, siis väidab apellant, et Üldkohus „eeldas“ ekslikult ja ühelegi tõendile tuginemata, et täheühendit „ti“ hääldatakse alati „tai“. On aga ilmne, et nii see ei ole, ja seetõttu ei ole tema ülesanne esitada selle kohta tõendeid.

62 Mis puutub kolmandasse etteheitesse, siis kritiseerib apellant Üldkohtu analüüsi, mille põhjal Üldkohus järeldas, et vastandatud tähiste kontseptuaalne erinevus ei ole tõendatud liidu territooriumil tervikuna, mistõttu sellega ei ole võimalik neutraliseerida kõnealuste tähiste vahelist visuaalset ja foneetilist sarnasust. Esiteks väidab ta vastupidi sellele, mida Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 71, et sõnal „taiga“ on „täpne ja otsene tähendus“ mitte ainult „Mandri-Euroopa“ põhja- ja idaosa keskmise tarbija, vaid ka selle mandri lõunaosa keskmise tarbija ning inglise keelt kõneleva tarbija jaoks. Nimelt käsitletakse sõnaga „taiga“ tähistatud põhjavööndi põlismetsa selle vaieldamatu suuruse ja üleilmse tähtsuse tõttu tingimata „Mandri-Euroopat“ puudutavas kooliprogrammis.

63 Teiseks väidab apellant, et Üldkohus eksis, kui ei kohaldanud oma kohtupraktikat, mille kohaselt piisab vastandatud tähiste kontseptuaalse erinevuse tuvastamiseks sellest, kui sõnast saadakse liidu ühes osas aru.

64 EUIPO väidab, et apellatsioonkaebuse teise väite teise osa toetuseks esitatud esimene kuni kolmas etteheide tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata ning igal juhul tuleb esimene ja kolmas etteheide põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

65 Taiga leiab, et teise väite see osa tuleb põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

66 Tuleb märkida, et apellatsioonkaebuse teise väite teise osa esimese ja teise etteheitega taotleb apellant, et Euroopa Kohus hindaks uuesti vastandatud tähiste foneetilist ja visuaalset sarnasust, väitmata samas, et Üldkohus on sellega seoses faktilisi asjaolusid või tõendeid moonutanud.

- 67 Tuleb aga meeles pidada, et vastavalt ELTL artikli 256 lõike 1 teisele lõigule ja Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesele lõigule saab kohtuotsuse edasi kaevata ainult õigusküsimustes. Üldkohtul on ainupädevus tuvastada ja hinnata vastavas asjas olulisi fakte ning hinnata talle esitatud tõendeid. Välja arvatud juhul, kui kohtule esitatud tõendeid on moonutatud, ei ole kõnealuste faktide ja tõendite hindamine seega niisugune õigusküsimus, mis kuulub Euroopa Kohtu poolt apellatsiooni korras läbivaatamisele. Vastandatud tähiste foneetilise ja visuaalse sarnasuse hindamine aga kujutab endast faktiliste asjaolude hindamist (19. märtsi 2015. aasta kohtuotsus MEGA Brands International vs. Siseturu Ühtlustamise Amet, C-182/14 P, EU:C:2015:187, punktid 47 ja 48 ning seal viidatud kohtupraktika).
- 68 Järelikult tuleb apellatsioonkaebuse teise väite teise osa esimene ja teine etteheide vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata, kuna nendega taotletakse faktiliste asjaolude uut hindamist.
- 69 Seoses sellega, et teise etteheite raames kritiseerib apellant viisi, kuidas Üldkohus kohaldas tõendamiskoormist käsitlevaid norme, heites talle ette, et ta „eeldas“ ühelegi tõendile tuginemata, et täheühendit „ti“ hääldatakse alati „tai“, ning pani apellandi kohustuseks esitada tõendid vastupidise kohta, tuleb lisaks märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 58 märkis Üldkohus muu hulgas, et apellatsioonikoda leidis vaidlusaluse otsuse punktis 40, et vähemalt inglise keelt kõneleva avalikkuse seisukohalt hääldatakse vastandatud kaubamärkide silpe „ti“ ja „tai“ identselt. Peale selle nõustus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 60–62 apellatsioonikoja seisukohaga, et vastandatud tähised on foneetiliselt identsed vähemalt inglise keelt kõnelevate tarbijate jaoks, olles rõhutanud, et apellant ei ole esitanud ühtegi asjaolu, mis võimaldaks järeldada, et vastandatud tähiste esimesed silbid „ti“ ja „tai“ ei kõla inglise keelt kõneleva avalikkuse jaoks identselt.
- 70 Üldkohus ei rikkunud aga õigusnormi, kui ta, nõustudes apellatsioonikoja hinnanguga, mille kohaselt hääldatakse inglise keelt kõneleva avalikkuse seisukohalt esimesi silpe „ti“ ja „tai“ identselt, võttis arvesse asjaolu, et apellant ei ole esitanud tõendeid, mis võimaldaksid seada seda hinnangut kahtluse alla. Esiteks toetas seda hinnangut „Oxford English Dictionary“st tulenev näide, nagu nähtub vaidlusaluse otsuse punktist 40. Teiseks peab hageja Üldkohtule esitatud tühistamishagi raames tõendama, milles seisnevad väidetavad vead, mis tema arvates on vaidlusaluses otsuses tehtud.
- 71 Apellatsioonkaebuse teise väite teise osa teine etteheide tuleb seega põhjendamatus tõttu tagasi lükata, kuna sellega heidetakse Üldkohtule ette tõendamiskoormist puudutavate normide rikkumist.
- 72 Kolmandas etteheites kritiseerib apellant esiteks seda, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 71, et ükski toimiku dokument ei võimalda tuvastada, et sõnal „taiga“ on inglise keelt kõneleva ja „Mandri-Euroopa“ lõunaosa keskmise tarbija jaoks „täpne ja otsene tähendus“.
- 73 Nende argumentidega soovib apellant, esitamata õiguslikku argumentatsiooni, mis konkreetselt viitaks vaidlustatud kohtuotsuses väidetavalt sisalduvale õigusnormi rikkumisele, saavutada seda, et Euroopa Kohus hindaks faktilisi asjaolusid ja tõendeid uuesti. Kuna ta ei väida, et neid asjaolusid on moonutatud, tuleb see argument vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata (vt selle kohta 13. novembri 2019. aasta kohtuotsus Outsource Professional Services vs. EUIPO, C-528/18 P, ei avaldata, EU:C:2019:961, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 74 Teisena, vaidlustades meetodi ja kriteeriumid, mida Üldkohus kohaldas vastandatud tähiste kontseptuaalse sarnasuse hindamisel, heidab apellant Üldkohtule tegelikult ette määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 1 punkti b vale kohaldamist, mis kujutab endast õigusküsimust, mida Euroopa Kohus võib apellatsioonimenetluses kontrollida (vt selle kohta 12. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Der Grüne Punkt vs. EUIPO, C-143/19 P, EU:C:2019:1076, punkt 51 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 75 Apellant heidab Üldkohtule ette, et viimane leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 67 ja 71, et apellant ei ole tõendanud, et sõnal „taiga“ on liidu tarbijatest koosneva asjaomase avalikkuse kui terviku jaoks „täpne ja otsene tähendus“, kuigi Üldkohtu praktikast ei nähtu, et asjaomane avalikkus

tervikuna peab kõnealust sõna mõistma. Piisab sellest, kui üksnes üks osa asjaomasest avalikkusest seostab vastavat sõna teatava tähendussisuga, et järeldada kontseptuaalse erinevuse olemasolu, mis võib neutraliseerida vastandatud tähiste visuaalse ja foneetilise sarnasuse kogu asjaomase avalikkuse jaoks.

- 76 Euroopa Kohus on aga otsustanud, et kui ELi kaubamärgi omanik esitab määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 1 punkti b alusel vastulause sellise sarnase ELi kaubamärgi registreerimisele, mis põhjustab segiajamise tõenäosuse, tuleb selline vastulause rahuldada, kui segiajamise tõenäosuse olemasolu on liidu ühes osas tuvastatud (22. septembri 2016. aasta kohtuotsus *combit Software*, C-223/15, EU:C:2016:719, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 77 Seetõttu peab Üldkohus juhul, kui vastandatud tähised on visuaalselt või foneetiliselt sarnased asjaomase avalikkuse olulise osa jaoks, kellega seoses ei ole tõendatud nende tähiste vaheline kontseptuaalne erinevus, mis võib sarnasuse neutraliseerida, läbi viima segiajamise tõenäosuse igakülgse hindamise (vt selle kohta 4. märtsi 2020. aasta kohtuotsus *EUIPO vs. Equivalenza Manufactory*, C-328/18 P, EU:C:2020:156, punktid 74–76 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 78 Üldkohus ei rikkunud seega õigusnormi, kui ta võttis arvesse asjaolu, et apellant ei ole tõendanud, et asjaomase avalikkuse olulise osa jaoks on sõnal „taiga“ „täpne ja otsene tähendus“.
- 79 Seetõttu tuleb apellatsioonkaebuse teise väite teine osa osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatusena tõttu tagasi lükata.

Teise väite kolmas osa

– Poolte argumendid

- 80 Apellatsioonkaebuse teise väite kolmandas osas väidab apellant, et asjaomase avalikkuse seisukohalt ei esine määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 1 tähenduses segiajamise tõenäosust, kuna selle tõenäosuse igakülgse hindamise osas tuleb märkida esiteks, et vastandatud tähiseid turustatakse erisugustes kauplustes, teiseks on sõnade „taiga“ ja „tigha“ visuaalne erinevus suurem kui kõik väidetavad väikesed sarnasused ning kolmandaks on asjaomased kaubad vaid vähesel määral sarnased.
- 81 EUIPO leiab, et apellatsioonkaebuse teise väite kolmas osa tuleb vastuvõetamatuse ja igal juhul põhjendamatusena tõttu tagasi lükata.
- 82 Taiga väidab, et see väiteosa tuleb põhjendamatusena tõttu tagasi lükata.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 83 Apellatsioonkaebuse teise väite kolmas osa tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata, kuna apellant ei ole osutanud vaidlustatud kohtuotsuse ühelegi punktile, mida ta vaidlustab, ja ta ei ole välja toonud ühtki õigusnormi, mida Üldkohus on väidetavalt rikkunud, vaid piirdub sellega, et esitab uuesti argumendid, mida käsitleti esimeses kohtuastmes esitatud hagi raames (vt selle kohta 6. septembri 2018. aasta kohtuotsus *Basic Net vs. EUIPO*, C-547/17 P, ei avaldata, EU:C:2018:682, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 84 Seetõttu tuleb apellatsioonkaebuse teine väide osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatusena tõttu tagasi lükata.
- 85 Kõigist eeltoodud kaalutlustest lähtudes tuleb jätta apellatsioonkaebus osaliselt vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata ja osaliselt põhjendamatusena tõttu rahuldamata.

Kohtukulud

- 86 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 137 alusel, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, tehakse otsus kohtukulude kohta kohtuotsuses või -määruses, mis lõpetab menetluse. Kodukorra artikli 138 lõike 1 kohaselt, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonimenetluses, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.
- 87 Kuna EUIPO ja Taiga on kohtukulude hüvitamist apellandilt nõudnud ja viimane on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb apellatsioonimenetluse kulud välja mõista apellandilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

- 1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**
- 2. Mõista kohtukulud välja ACTC GmbH-lt.**

Allkirjad